

180. Кад зачу Алія тѣз' дума Той на кадія обади. *Д. 48, 11—12.* Ми-
тре тера бела Рада, Той го тера *теа* го неке, Теа го неке му се смее.
В. 118. Имам сестра Ангелина, Нека тебе *тя* да гледа. *Д. 40, 12—13.*
Марийка ъ едничка у майка, *тя* за син, *тя* за дъщеря. *Д. 3.* Бърго
пойди на наша царица, *Тая*, Симонъ, изапъ ке ти да'итъ. *М. 65.* Како
да не сме роднина! *Тая* ъ отъ сестра мома, *Тая* ъ на мене 'нука. *М.*
205. *Таа* (една бѣла лоза) сѣ превила претъ бѣлата църква, Та ми сѣ
завила околу топола. *ib. 231.* Самъ си Господъ проговорѣ: *Юй* ты карго
самъ си зето! *Теа* отъ сестра, ты отъ брата. *В. 219.* Трѣтата казват
Марийка, *Тия* Стойну дѹмаше. *Д. 4, 41—42.* Там си заварих малко мо-
миче. Ази го гледамъ, *то* ме не гледа, Ази му думамъ, *то* ми не дума.
Д. 79, 5. 7—8. Азъ му рекохъ добър вечер, Добър вечер, първо либе,
То ся стори че не ме чу. *Д. 75, 4—6.* Ще отидем да ся съдим, Да ся
съдим при владика, Там ако не на' *тъ* отсѣдѣтъ, Ще оставим за онзи
свѣтъ. *Д. 75, 18—21.* Моята майка и твои *Тие* две сестри родени, А мѣ
първи братучеди. *М. 347.* *Тие* (юди) са борба борятъ... *Тие* (самовили)
си мащки дѣца бизаятъ. *Д. 8, 9, 22, 26.* От триста души манафи Тобо
тройница остана. *Тии* си Татунчу молѣхъ. *Д. 31, 45—47.* Велки ке *ни*
брата стигнѣтъ, Нему лове си садиме. *М. 623.* Твоята стара свежрва
Машко си дете люляше Емъ *ему* песна пееше. *М. 20.* Царска си хазна
хванѣхъ, На всички редом дѣлеше, *Нѹму* си дѣл не оставяше. *Д. 28,*
48—50. Първанъ му тихо говори. *Д. 34, 100.* Нека да разгледамы жени
въ това отъ естество *неи* отрядено троестрако особно познаніе. *Д.*
Д. 69 р. 145. *Ней* (на прѣвѣтъ паръ) ся и радвалъ повече отъ кол-
кото на 20-тѣхъ миліона, които до старость спечалилъ. *ib. 73 р. 208.*
Господ Петкана послуша. Дадѣ ѣ рѣжба отъ сѣрдце. *Д. 16, 20—21.* Тре-
толичното мѣстоименіе ед. чис. дат. пад. женскій родъ вмѣсто *неи*, и
изговаря ся *нези*, *хи*: Загѣлихъ майчю залюбихъ *ду* едноѣ руса дѣ-
войка, Ала *хи* двѣріе ни знаятъ, Ни двѣріе, майчю, ни порты. *Ч. 323.*
Никѡла Тодѡрка кайдѣсал Та *йой* главата отрѣза. *Д. 88, 43—44.* Етого
наймалнотъ братъ *нейдѣтъ* велеше. *М. 229.* Чевли тропнале, перя цвек-
нале, Отъ лице сѣнце *нейдѣтъ* угреа. *ib. 424.* Че при кадія отиде Та
нею от харѣм извади. *Д. 52, 36—37.* Дивойко море дивойко! В'рни *нею*
земи мене. *В. 29.* А полето ъ насадено съ триндафилъ, *отъ* *нею* ва-
рѣтъ вахава масло. *Р. 40.* Та сѣ сѣ *наму* никой не фащаше. *Д. 8, 6.*
8. Защо ми сегна въ пау'а, Со него да сѣ кердоса. *М. 468.* Край Ди-
мѡта го навѣде, Кѣс по кѣс сѣ го рѣзали, Рѣзали и го питали. *Д. 52. 38—*
40. Послуша го (стрика си) Тиха мома, Та е растяла, порастяла. *В.*
13. Друга (жѣлтичка) му дадохъ, И *нема* зема пакъ *ми* не дума. *Д. 79,*
11—12. Че ж у тѣх си завѣде С дрѹти ж дрѣхи обѣче И за *нема* се оже-